

ОВЧАРЯТ И ЗАМЪКА НА ЗЛАТНИЯ ВРЪХ

Превод от английски: Емилия Стаматова, 1996

chitanka.info

Някога много отдавна живял един господар. Той бил толкова умен, че и най-големите мъдреци не успявали да го надминат по мъдрост. При него дълго време служил овчарят Климо, когото господарят имал като собствен син. Нищо чудно, че той научил Климо на какво ли не. В същото кралство живеела принцеса, която за нищо на света не искала да се жени. Щом пристигнел кандидат, тя му се присмивала, правела си шеги с него и накрая го изгонвала. Мълвата за принцесата стигнала до кошарата, където живеем Климо. Когато чул за принцесата, господарят поклатил глава:

— Климо, ако бях по-млада, веднага щях да ида при принцесата и да я поискам за жена. Но вече съм стар, тя сигурно няма да иска да се ожени за мен. Ти обаче си млад и трябва да опиташ! Кой знае дали ще имаш късмет, но пробвай!

— Щом така ме съветваш, че ида — решил Климо и се застягал за път.

— Обаче като стигнеш в кралския замък, внимавай да не станеш за смях на принцесата — заръчал господарят.

— Ти ме научи на всякакви неща, все ще успея да се справя — отвърнал Климо.

После си обул бродираните панталони от сукно, облякъл си белоснежна ленена риза, метнал през рамо сетре, и обкована с месинг торба. Нахлупил на главата си голяма широкопола шапка, сбогувал се с господаря и с тояжка в ръка поел към замъка, обут в нови-новенички цървули.

Крачел той и се питал как ли изглежда принцесата, защото той никога през живота си не бил виждал принцеса. Когато се изправил пред нея, много я харесал и веднага я попитал иска ли да се ожени за него. Принцесата се удивили на смелостта на овчаря, но само се усмихнала, може би защото бил не само смел, но и хубав и напет момък. Огледала го, принцесата, позамислила се и изведнъж рекла:

— Може и да се ожения за теб, но ще трябва добре да си помислиш дали го искаш. А аз ще те поизпитам, за да видя дали ставаш за мой мъж.

Принцесата го отпратила да поспи в едната от стаите, а после го извикала при себе си:

— Ще стана твоя жена, ако се скриеш така, че да не мога да те намеря лесно!

Само че никак не било лесно човек да се скрие от принцесата. Който и да опитвал досега, тя веднага го откривала. Овчарят Климо обаче имал късмет, че се изучил при умния господар и можел да се превръща в каквото си поиска. И така отишъл той в градината и се превърнал в дрозд с жълта човка.

Принцесата го търсила, търсила, но не могла да го намери. Тъкмо мислела да се откаже, изведнъж се сетила, че Климо може да се е превърнал в птичка. Хукнала към прозореца и завикала:

— Мое мило птиченце, къде си ми?

— Е, хайде, хайде, къде ще съм, тук на дървото съм — обадил се Климо, защото си помислил, че принцесата го е открила.

Овчарят се натъжил, че сам се е издал, защото вече не знаел какво ще поиска принцесата и дали ще успее да го изпълни.

— Нищо, че те намерих. Щом искаш да ти стана жена, на сутринта отново се скрий, но така, че този път наистина да не мога да те открия!

Овчарят Климо дълго мислил какво да направи. Най-сетне се сетил да се превърне в агънце с черна вълна. Така и направил. Отишъл на полето и запасал. На сутринта принцесата се събудила и хукнала да го търси, навсякъде погледнала, но не успяла да го открие. После се сетил, че някой в замъка ѝ споменал за едно красиво черно агънце на полето.

— Това ще е той — зарадвала се принцесата и веднага извикала:
— Мое скъпо агънце, къде си ми, хайде обади ми е!

Климо чул гласа на принцесата и нямало що да стори, освен да се обади. Щом стигнал до замъка, принцесата го успокоила:

— Нищо, че те намерих. Ако искаш да ти стана жена, скрий се още веднъж. Но ако и сега те забележа, няма да се ожения за теб.

Климо бил решил на всяка цена да се ожени за принцесата. Трескаво премислял какво да направи, за да не стане за присмех на всички. Огледал се на всички страни, но не открил нищо подходящо. Едва когато погледнал в далечината, съзрял малка къщичка с градинка отпред, в която растели червени карамфили.

— Измислих, ще се скрия сред карамфилите, там принцесата няма да може да ме намери, защото всичките са еднакви — решил Климо и забързал към къщичката. Влязъл в градината, превърнал се в червен карамфил и се скрил сред останалите цветя.

Напразно принцесата го търсила ден, два, три. Оглеждала се на всички страни, напразно отправяла най-милите думи към него, но никъде не успяла да го намери. Чак на третия ден вечерта дошъл пътник в замъка и казал на принцесата, че ѝ е донесъл един червен карамфил, който надлъж и шир ухаел ароматно. Принцесата изтичала от стаята и посегнала към червения карамфил. Щом усетила прелестния му аромат, бързо го взела в ръце и радостно извикала:

— Ето те, мой скъпи Климо, намерих те!

Тогава карамфилът се превърнал в овчаря. Той скочил на крака и рекъл:

— Хей, тук съм, само че ти не ме намери. Намери ме момиченцето, което преди малко ме поливаше с прясна вода.

— Не бързай толкова, момко! Казах ти, че мога да ти стана жена и ти веднага си мислиш, че ще го направя. Сам знаеш, че подобно нещо трябва да се обмисли добре. А и още се питам дали си достатъчно подходящ за мен, защото моят мъж не може да бъде какъв и да е! Ако искаш да се ожениш за мен, трябва да постъпиш на служба в замъка и да изпълняваш всичко, което ти нареждам!

Климо видял, че толкова лесно няма да получи принцесата и се съгласил да се хване на служба при нея. А службата при принцесата била доста трудно нещо. Когато се спуснала нощта, Климо било много уморен и поискал да си легне, за да си отдъхне за следващия ден. Но дошла принцесата и наредила:

— В седемдесет и седмата страна има приготвено брашно за сладкиши. Ако до сутринта донесеш брашното и опечеш от него сладкиш, ще ти стана жена. Ако не го направиш, можеш да си вървиш там, откъдето си дошъл.

Климо се намръщил: как ще успее да донесе брашното от седемдесет и седмата страна. После се сетил, че ако в него е чувалът, в който носели сирене от кошарата до селото или до града, ще може да се справи със задачата. А чувалът бил вълшебен. Ако човек духнел три пъти в него, той го отнасял, където е пожелал. Бързо хукнал Климо към кошарата. Още не почукал на вратата, господарят го познал по стъпките и викнал:

— Ти ли си Климо?

— Аз съм, аз съм.

— Получи ли принцесата? — попитал го господарят, като го видял сам на вратата.

— И да, и не. Но мога да я получа, ако ми дадеш чувала, с който носим сиренето — примолил се Климо.

— Я, как си се разбързал. Ще ти го дам, разбира се, но без принцесата да не съм те видял! — заявил господарят и му подал чувала.

Климо благодарил, духнал три пъти в чувала и пожелал да иде в седемдесет и седмата земя. След миг бил там. Гребнал бързо от бялото брашно, отново духнал в чувала и пожелал да се върне в замъка на принцесата. След полунощ тестото вече било замесено, на сутринта сладкишът очаквал топъл и ухаещ принцесата. Климо ѝ пожелал добро утро и усмихнат и подал парченце от сладкиша.

— Ей, че си сръчен, момко — похвалила го принцесата. — Само че твоята служба при мен още не е приключила. Ако искаш да ме спечелиш, ще трябва да изпълниш още едно условие.

— Е, щом трябва, ще го изпълня — подканил я Климо.

— Ела вечерта при мен, тогава ще ти го кажа!

Щом се спуснала вечерта, принцесата наредила:

— В седемдесет и седмата, страна край поточето в гората тича един заек. Трябва да го хванеш и до утре да ми сготвиш обяд от него. Ако не го направиш, няма да се ожения за теб!

Климо поклатил глава, като чул желанието на принцесата.

Добре знаел колко трудно се ловят зайци в гората. Но не паднал духом, знаел, че все нещо ще измисли. Грабнал чувала, духнал в него три пъти и се понесъл над гори и долини. Стигнал до поточето в полунощ. Но луната не светела и той не виждал и пред носа си. А да хване заек в такъв мрак, било съвсем невъзможно. И така Климо трябвало да изчака в гората, докато навън се съмне. Щом дошло утрото, Климо знаел какво да направи. Знаел къде спят зайците, разходил се напред-назад и вече държал заека в ръката си. Намерил го скрит в едно храстче, тъкмо когато се пробуждал и се готвел да хукне из гората. „О, добре е, че си тук! Сега няма да те изпусна!“ — зарадвал се овчарят. Веднага пхнал заека в чувала, духнал три пъти в него и се върнал в замъка.

Колкото повече приближавало обяд, толкова по-нетърпелива ставала принцесата. Тя безкрайно много се удивила, когато точно на

обяд Климо влязъл при нея с изпеченото заешко месо. То така вкусно ухаело, че веднага се разбирало, че е заек от далечна и чужда страна.

— Вярно е, че си невероятно сръчен момък — похвалила принцесата Климо, щом опитала прясното заешко месце. Преглътнала хапката и рекла с мил глас:

— Но все още не мога да ти стана жена. Ще трябва да изпълниш и третата ми задача, после ще се ожения за теб.

— Казвай какво е то, мила ми принцесо — подканил я Климо.

— Щом искаш да ми станеш мъж, донеси ми от замъка на Златния връх един пръстен и златна корона, а за себе си донеси златен меч. Когато донесеш всичко това, ще можем да се оженим. Тръгвай и бързо се връщай, защото отсега те чакам!

Климо се зарадвал на думите ѝ и се застыгал за път. Грабнал чувала, духнал в него три пъти и пожелал да се озове в страната със Златния връх. Пътят му се оказал доста дълъг. Но той имал достатъчно време пред себе си, защото принцесата не му поставила срок.

Стигнал Климо в страната на Златния връх и решил да попита някой къде може да намери търсените неща. Огледал се, огледал се и видял, че по пътеката през полето крачи един човек. Човекът стигнал до него и Климо се учудил на прекалено дългите му крака. Дългокракият като зърнал Климо, много се зарадвал и му се оплакал:

— Тичам, тичам, и не мога да се натичам. Посъветвай ме, добри човече, как да се натичам?

— Щом ти се бяга толкова, обиколи ей онзи връх седемдесет и седем пъти, може би ще ти е достатъчно.

— Добре момко, ще опитам, както ме посъветва — отвърнал дългокракият. И хукнал да обикаля върха. След седемдесет и седмата обиколка той се върнал при Климо, но ни най-малко не бил задъхан.

— Е, как е, натича ли се? — попитал го Климо.

— Днес малко си потичах, но не знам утре какво ще правя — оплакал се той.

— Ако искаш и утре да потичаш, ела с мен. Може пак да те посъветвам, че да останеш доволен — предложил му овчарят.

Дългокракият веднага се съгласила и така двамата тръгнали към замъка на Златния връх. Повървели, повървели, гледат край пътя стои великан с огромни рамене и страшно дълги ръце и хвърля огромни

камъни над гората. Приблизиха се те до него и той веднага им се заоплаквал:

— Хвърлям, хвърлям, но не мога да се нахвърлям. Кога ли ще успея да се нахвърлям?

— Изтръгни онези дървета с корените и ги прехвърли над онзи връх, може би ще ти стигне — посъветвал го Климо.

Великанът заизтръгвал дърветата с корените, вдигал ги над главата си и ги хвърлял. В ръцете му те изглеждали като трески за огън. След като изхвърлял почти цялата гора, грабнала и няколко скали. Климо само гледал и клател глава. На мястото на гората се опънала гола поляна, а великанът ни най-малко не се чувствал уморен.

Климо пристъпил към него и попитал:

— Е как е, приятел?

— Днес се чувствам по-добре, само че не знам какво да правя утре — рекъл великанът.

— Ако искаш, ела с мен, утре може пак да ти измисля някаква работа — предложил Климо.

Великанът не чакал да го молят втори път и благодарен тръгнал е тях. Скоро стигнали до една река, край която се влачел от крак на крак човек, приличащ на бъчва. Щом ги видял, той завикал:

— Жаден съм, жаден съм... Дай ми съвет, добри човече, как да се напия. Все съм си жаден.

— Изпий половината река, може и да успееш да утолиш жаждата си — посъветвал го Климо. И мъжът с търбух като бъчва влязъл на часа в реката и започнал да пие, докато в коритото на реката останала половината река.

— Е, напи ли се, приятелю? — пита го Климо, като видял как водата в реката е намаляла сякаш като при голяма суша.

А човекът-бъчва му казва:

— Днес утолих малко жаждата си, но не знам какво ще правя утре.

— Пак ще се напиеш, ела с нас — поканил го Климо и тримата потеглили към замъка на Златния връх. По пътя питали хората какво става из страната, но всеки им отговаряла, че се е задала беда, защото ще има война и неприятелят е тръгнал срещу техния крал е огромна войска.

— Щом е така, ще идем при краля, може да му помогнем с нещо — решил Климо.

Кралят живеел в замъка на Златния връх, откъдето Климо трябвало да донесе пръстена, короната и меча.

Но по пътя ги сварила нощта, те легнали край пътя и заспали. На сутринта, щом изгряло слънцето, те станали и бързо се отправили към замъка на Златния връх. Не трябвало да го търсят дълго, защото скоро първите слънчеви лъчи докоснали Златния връх и замъкът засиял от всички страни. В него царяла голяма суматоха, всички се стягали за бой. Климо отишъл направо при краля, който обаче бил толкова угрижен, че не искал да говори с никого. А и как нямало да бъде натъжен, след като кралството му се готвело за война и всички него чакали.

— Кои сте вие? — извикал той, когато Климо му препречил пътя.

— Как кои? Аз съм овчарят Климо, който от малък ходи по полето и горите и пасе овце, а това са моите приятели. Чухме, че се готвиш за война, и искам да постъпим на служба при теб. Може да успеем да ти помогнем! — обяснил му Климо.

— Вие ли ще ми помогнете? — развикал се кралят.

— Да, да, ние. Така ще ти помогнем, че никога няма да ни забравиш! — уверил го Климо.

Тогава при краля дотичал вестносец и съобщил, че неприятелят вече е навлязъл в страната и огньовете, които пали войската му се виждат надалеч. Кралят пребледнял, закършил ръце и се отпуснал на стола, вече не издържал от страх и уплах да стои на краката си.

Тогава овчарят Климо на своите приятели:

— Обещах ви, че ще получите работа при мен! Покажете на какво сте способни! — и той наредил на бегача да изтича и да види откъде идва войската и колко е. Бегачът се зарадвал и хукнал, обиколил за миг цялата страна, видял вражеските лагери и се върнал. Съобщил на краля, че към него идват две войски — една по суша, друга — по море. Чул Климо вестта и се подсмихнал. После наредил на великана и човека-бъчва:

— Ето работа за вас! Едва ли ще намерите по-добра!

После ги завел до една голяма скала и наредил на великана да я хвърли по вражеската войска. Великанът това и чакал. Награбил най-големите камъни и ги хвърлил по неприятеля. С един камък паднал

цял полк. След малко бегачът изтичал да види какво става, нито един от вражите войници не дишал.

— Добре хвърляш — похвалил Климо великана, — само че и човекът-бъчва трябва да се залови за работа — и той завел дебелия човек до брега на морето, в което плавала втората войска на врага. Неприятелят тъкмо стигнал брега. Щом Климо видял това, рекъл на приятеля си:

— Е, момко, хайде да си изплакнеш малко гърлото!

Човекът-бъчва не се оставил да го канят втори път. Хвърлил се в морето и щом отпил малко от водата, а морето се свило. Пийнал още малко, то се развълнувало и вражеските кораби започнали да потъват един по един. Като отпил трети път не се виждал никакъв неприятел.

Климо похвалил човека-бъчва за добре свършената работа и наредил на бегача да обиколи страната и да разбере има ли още неприятелска войска. Но нямало и следа от врага. Кралят тържествено посрещнал Климо и неговите приятели и им благодарил от сърце за помощта. После попитал Климо как да му се отблагодари. Кралят бил готов да му даде и дъщеря си за жена, но Климо дори и не я погледнал.

— Ех, кралю, ако наистина искаш да ми се отблагодариш, нареди да изработят от твоя златен връх един пръстен и една корона за моята годеница и един меч за мен. Без тези три неща не мога да се върна у дома.

— Щом това е желанието ти, ще го изпълня в миг!

И кралят веднага наредил на най-добрия майстор в кралството му да изработи исканите от Климо неща. Дал му и други скъпоценности. После кралят попитал какво искат приятелите му. Бегачът поискал кралят да му разреши от време на време да претичва из кралството му, великанът — да подхвърля камъни, а човекът-бъчва тук-там да си изплаква устата. Кралят дал разрешението си и всички се разделили. Всеки поел по своя път.

Принцесата очаквала с нетърпение Климо. Тя се страхувала да не е загинал някъде по пътя. И направо не знаела какво да направи от радост, когато един ден зърнала Климо по пътя към замъка. Климо ѝ съобщил, че носи всичко, което тя е поискала. Сложила на пръста ѝ златния пръстен и целият замък засиял.

Сложил короната на главата ѝ, всички притворил очи от блясъка ѝ. После Климо хванал златния меч и го размахал над главата си,

небето се осветило и по него пробягали мълнии, сякаш идвала страшна буря. А когато Климо наизвадил подаръците, които му дарил кралят, принцесата почти припаднала от изненада.

— Е, ще станеш ли моя жена? — попитал той принцесата.

— Нали ти казах, че ще се ожения за теб — бързо отговорила принцесата, да не би Климо да размисли.

Климо я уловил за ръката и я завел право в кошарата, за да я покаже на господаря си. Стопанинът се зарадвал и бил горд от Климо, който успял да изпълни всички задачи и не се върнал при него с празни ръце.

След няколко дни в замъка вдигнали голяма сватба. Всички гости се веселили три дни и три нощи. Танцувал и стопанинът, който научил как Климо да изпълни условията и да се ожени за принцесата. След сватбата стопанинът се стегнал да си ходи, но Климо му рекъл:

— Ей, господарю, гледам те, че дишаш тежко, я по-добре остани да живееш при нас в замъка!

Стопанинът се съгласил, останал в кралския замък и дълго време давал мъдри съвети на всеки, който се нуждаел от тях. И Климо се съветвал е него. А принцесата толкова силно обикнала Климо, без него не можела крачка да направи сама. И така всички живели щастливо до края на дните си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.